

Nyfikenhet utan röd tråd

Konst: Nyfikenheten kommer av sig.

Det är klart att man blir nyfiken på en utställning som heter *Nyfiken*. Den finns på konsthallen i Bohusläns museum och presenterar sex konstnärer som alla har anknytning till regionen men varav fyra bor i den nya konstmetropolen Malmö. Nu när jag sett utställningen är jag nyfiken på varför den heter *Nyfiken*.

Det finns ingen röd tråd eller synbar sammanhållande idé i den här utställningen. Hängningen ger mig ingen förklaring. Är det så att dessa sex är nyfikna, vilken konstnär är inte det? Ska jag vara elak så är detta en samlingsutställning på samma sätt som den Bohussalong som finns i

museet samtidigt. Här hänger sex konstnärers verk bredvid varandra utan att något samtal mellan dem uppstår, snarare isolerar de sig var för sig. Ibland konkurrerar de faktiskt ut varandra.

EFTERSOM DET är så många konstnärer på konsthallen relativt lilla utrymme blir det få verk av var och en. När jag ser utställningen önskar jag att den hade koncentrerat sig på ett fåtal eller varför inte på ett konstnärskap. Nu får ingen av dem en verklig chans att möta sin publik och presentera sig. Vi får bara smakprov, som på en vinprovarafton.

Lena Mattsson är alltid både provocerande och slagkraftig, det gör att hon dominerar både bild- och ljudmässigt. Hennes vita resväska som visar en liten

ANIMERAT. En av Ronny Anderssons anekdotiska bilder.

videoslinga om något som kan vara ett sexualbrott mot en liten flicka visar hur snabbt och effektivt hon kan föra fram ett budskap. På samma sätt kan den fåtölj med kudda som beskriver moderskärlek beskrivas. Hennes foton är också enkla i sina sym-

boler (liten flicka med orm), men genom teknik och formkänsla påminner de om medeltida moraliteter.

TYVÄRR HAR Marit Lindbergs videoberättelse *Sommarhuset* hamnat intill Mattssons resväska. Ljudet från denna överröstar ljudet från Lindbergs roliga dokusåpa/drama, som i så hög grad bygger på sin dialog. När videon dessutom tar 15 minuter mot Mattssons halvminuttslinga blir det en katastrof för Lindberg. Så får man inte arrangera en utställning!

Man kan ju undra över prioriteringen inom *Nyfiken* när sedan Ronny Andersson fått videorummet helt för sig själv för att visa sina korta, nästan ljudlösa animerade videoverk. De är lustiga,

anekdotiska, rätt hyfsat gjorda men så oförargliga och lättsmälta att de knappast kräver denna avskildhet.

En som däremot har svårt att komma till sin fulla rätt är Johanna Schartau som ställer ut ett antal foton samt några spöken i tyg. Hennes konst är mångskiktad och fylld av både vemod och humor. Fotona är dubbelexponeeringar där huvudmotivet är hämtat från hennes barndoms fotoalbum. På dessa har hon lagt dagens Johanna som nyfiken (!) och förundrad ser på sina fotominnen och samtidigt blir en del av dem. Det hon gestaltar är sina minnen och samtidigt en tankeprocess. Det är så enkelt utfört att det nästan känns genialt.

Inne i en uppbyggd låda finner man Torbjörn Limés installation

som handlar om konsumtionssamhälle. På en plastfilm har han gjort spelkortsliknande symboler för reklam och andra bildmeddelanden. Ur högtalare strömmar svärtydbara budskap som också de kan vara på reklamspråk.

Den mest udda i samlingen är Peder Josefsson, den ende som bor i Uddevalla. Udda därför att han arbetar helt abstrakt, att han är minimalist och arbetar utifrån föreningen av färger och material. De verk han visar är intressanta men känns malplacerade bland alla video-, foto- och konceptverk. Han är den ende som inte försöker eller vill berätta någon historia, bara om sitt eget arbete.

CRISPIN AHLSTRÖM

Konsthallen, Bohusläns museum
Nyfiken, t o m 1/12

GP 17/11-02